

Ebben a részben Jézus elhívja első tanítványait. Mindenkit másképpen: Fülöpnek Ő maga mondja, hogy „kövess engem”; Andrásnak és a „másik tanítványnak” Keresztelő János mutat rá Jézusra, mire ők elindulnak utána; Péternek András tesz bizonyosságot, hogy „megtaláltuk a Messiást”; Nátánaellel Fülöp beszél. Így vagy úgy, de mindegyik eljut Jézushoz, és Ő személyesen szól hozzájuk. De az Úr nemcsak akkor beszél, nemcsak akkor hív, amikor már személyesen halljuk Őt: az Ő szava, munkája ott van a megelőző történetekben is.

Mikor kezdődött? Az Ige szerint Ő „eleve ismert” minket (Róm 8,29)¹. Ez akkor lett személyesen a miénk, amikor mi megismertük Őt – és megláthattuk, hogy Ő ismer minket. Végiggondoltuk, hogyan jutottunk el idáig, hogyan vezetett el minket Isten a megtérésig, és rájöttünk: minden lépés azért történt éppen úgy, mert Isten már akkor is ismert minket. Az Atya el akart juttatni minket Krisztushoz, mert „előre elhatározta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által” (Ef 1,5), és mivel ismert minket, tudta, hol vagyunk: milyen élethelyzetben, milyen bűnökben, hogyan gondolkodunk, érzünk; tudta, hogyan tehet engem nyitottá Krisztusra, mikor kikkel kell találkoznom, azoknak mit kell mondaniuk nekem, mit kell kapnom, mit kell elveszítenem stb. – ahhoz, hogy rájöjjenek: Isten keres engem, és én is elkezdjem keresni Őt.

Nátánael azt kérdezi: „honnan ismersz engem?”. Jézus válaszából kiderül, hogy Ő „előre ismerte” őt is, „mielőtt Fülöp hívott volna”. Mielőtt bárki is bizonyosságot tett volna nekem, mielőtt hallhattam volna Jézusról, Ő már keresett engem, készítette az utat hozzám. „Láttalak, amikor a fügefa alatt voltál”: látta, mit teszek, mit gondolok Istenről, magamról, bármiről. Hallotta, hogyan imádkozom, és meghallgatta.

Nátánael Messiás-váró ember volt. A fügefa alatt Isten ígéletén gondolkodhatott, azon, hogy Ő Szabadítót küld. Erre kapott választ, amikor Fülöp bizonyosságot tett neki: „megtaláltuk azt, akiről Mózes és a próféták írtak”, és erre indult el. Nem tudott mindent, nem tudta, hogyan jöhet Názáretből a Megváltó; azt tudta, hogy Rá van szüksége. Amikor Jézus személyesen beszélt vele, megszületett a bizonyossága is: „te vagy Isten Fia, te vagy Izráel Királya”.

„Egy igazi izráelita.” Az Izráel nevet az Úr adta Jákóbnak, „mert küzdött Istennel és győzött”. Az Úr áldása kellett neki, ezért tett mindent – helytelen dolgokat is, de az Úr őt is látta, ismerte, tudta, hogyan vezetheti el oda, hogy Tőle magától kérje, és meg is kapja. Igazi izráelita az az ember, aki ilyen: akinek maga az Úr kell, a vele való közösség, mert az áldás is ebben van.

„Akiben nincsen álnokság”. Jóbról mond ilyet az Úr: feddhetetlen, igaz, istenfélő, bűngyűlölő. Komoly kitüntetés, ha maga Isten mondja ezt valakiről. Jóbnak ekkor még nincs személyes hite, Isten-ismerete, arra csak a szenvedése végén jut el. Így az Úrnak ez a kijelentése megelőlegezés, ígélet: „ő engem meg fog ismerni, dicsérni fog, feddhetetlen és igaz lesz, mert én veszem el a bűneit”. Nátánaelre is azért mondhatja, hogy nincs benne álnokság, mert Nátánael is az Övé lesz, neki is Ő veszi el a bűneit. „Boldog ember az, akinek az Úr nem rója fel bűnét, és nincs lelkében álnokság” (Zsolt 32,2), mert megbocsáttatott.

„Ennél nagyobbakat fogsz látni” – mert egyre jobban megismerhetem Krisztust. Rácsodálkozhatok arra, hogy Ő ilyen: szelíd, alázatos, megbocsátó, igazságos, szent, aki valóban legyőzte a bűnt – és arra, hogy ezt még bennem is meg tudja élni: élhetek az Ő szelídségével, alázatával, az Ő megbocsátása segít abban, hogy én is megbocsássak. Dicsérhetem Őt azért, mert látom, hogy ez Tőle van, nem tőlem. És amikor visszajön, Ő maga fog bizonyosságot tenni arról, hogy ismer engem.

¹ RÚF szerint „eleve kiválasztott”, de az eredeti szó „előre ismert”.

Jn 10,27–28

Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem. Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből.